

opusdei.org

Razgovor s Mons. Fernando Ocariz

Pomoćni i generalni vikar
Opusa Dei priča o smrti mons.
Javiera Echevarría, kao i o
nekim obrisima njegova života.

16.12.2016.

**Prijevod videozapisa nalazi se
ispod.**

U ovim trenucima s jedne strane
osjećam tugu, kao dijete bez oca, jer
sam bio 22 godine vrlo blizu i
neprekidno uz Oca. I kada mislim da
nas je napustio to je osjećaj djeteta

bez oca i osjećaj tuge. Ali istovremeno je logično također i unutarnji mir, jer Bogu hvala vjera koju nam Bog daje čini da znamo kako imamo zagovornika u Nebu. Nekoga tko će na nas gledati i uključujući što je sve učinio na zemlji, a bilo je mnogo.

To je mješavina dvaju osjećaja koji su prividno proturječni, ali koji su u biti vrlo općeniti. Zbog smrti osobe koja je vrlo voljena, ako je tu vjera, osjeća se tuga, ali takva koja je u biti kompatibilna s mirom, čak i s radošću.

Već vam je poznato da je bio interniran u klinici „Campus Bio-Medico“ u ponedjeljak – ne jučer, nego prije – jer je bio vrlo slab i liječnik je preporučio da pođe tamo. Smatralo se, a tako je i bilo, da je to laka infekcija.

Tretiran je jako dobro, jer su se u kampusu brinuli vrlo dobro s

profesionalnog i ljudskog gledišta, uz veliku ljubav. Tretman s antibioticima, koliko to ja mogu razumjeti, bio je vrlo dobar, ali zatim je to bilo popraćeno vrlo jakim respiratornom insuficijencijom, ne zbog same infekcije, već je to bilo pomalo paralelno, tako da se ona pogoršavala.

Već se prekjučer počelo pogoršavati, bio je vrlo smiren, ali s dosta otežanim disanjem. Jučer je on sam tražio da mu dodijelim bolesničko pomazanje i dao sam mu poslije podne. Već predvečer smo bili svjesni teške situacije, ali ne da je to bilo nešto prijeteće, jer je Otac odgovarao na pitanja, vidjelo se da je umoran i s teškim disanjem kao i prije.

Tamo je ostao, kao što je bilo predviđeno, don Vicente de castro, kako bi s njim bio preko noći. don José Andrés i ja smo došli natrag i na brzinu večerali, a kad smo završili,

nazvali su nas i rekli da umire. Brzo smo otišli tamo. Don Vicente mu je dao odrješenje, ja sam mu bio dao prije. Prema riječima don Vicentea bio je to miran odlazak, u velikom miru, Bogu hvala, jer taj tip respiratorne insuficijencije, kada se produži, obično uzrokuje vrlo tešku agoniju. Bogu hvala, od toga ga je Gospodin poštediti.

Upravo jučer je bio blagdan Gospe Guadalupske i to je za sve i za njega spomen na hodočašće koje je učinio sveti Josemaría u to marijansko svetište u Meksiku. Konkretno, jučer smo ga pitali hoćemo li donijeti sliku Majke Božje koja je bila u obližnjoj sobi kako bi je promatrao. Rekao nam je: „Ne, nije potrebno, jer je s jedne strane dobro ne vidim, a osim toga vidim je uvijek u svojoj nutrini“.

Vrlo evidentno je da je mnoge godine živio s dvojicom svetih, sa svetim Josemaríjom i s blaženim Álvarom.

To mu je ostavilo vrlo jaku oznaku u obrazovanju i u duhu i to se s jedne strane vidi u trudu za veliku vjernost, vrlo vjeran duhu Opusa Dei koji je primio neposredno od izvora. U velikoj vjernosti s druge strane koju nije shvaćao kao jednostavno ponavljanje, jer to i nije, nego je to trud kako bi sačuvao nepromjenjivi temelj, supstanciju, a u onome što je promjenjivo, prilagođavao se – u načinu kako obavljati i drugo – čuvajući netaknuti duh. To je vjernost i misao kojih se postojano držao.

Drugi aspekt koji mi je uvijek pobuđivao pažnju u tim godinama je njegova sposobnost da ljubi ljude. Konkretno, da bude sasvim pri ruci ljudima koje je susretao, uključujući prolazne susrete... Kako bi se zadržao, pitao, interesirao se... Također i on je imao veliku sposobnost da prenese ideje i daje savjete... Nikad nije jednostavno

slušao, nego se osjećao uključenim. Uz ljubav, zaista. To mi je uvijek privlačilo pažnju. Nikad se nije žurio kada je bio s ljudima.

Djelo je tu da služi Crkvi. Sve što je vjernost, vjernost je Crkvi, zajedništvo s Papom, sklad sa svime što je Crkva. To je bilo stabilno. Dokaz tome je zanimanje koje je uvijek imao, i prije, a prije svega 22 godine dok je bio prelat, zajedništva, susreta, jedinstva s mnoštvom biskupa, kardinala, jer se zaista osjećao dijelom tog biskupskog zbora.

Najbolja pomoć – osim mise, koja je temeljna kao zadušnica, i molitve – također je i sam rad i svakodnevni život koji se prikazuju kao pomoć. To je ono što se u Nebu očekuje, da mu pomognemo da pođe još više prema gore.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/razgovor-s-mons-fernando-
ocariz/](https://opusdei.org/hr-hr/article/razgovor-s-mons-fernando-ocariz/) (19.03.2026.)